

+ Ὁ Χριστουπόλεως Πέτρος (Δακτυλίδης)

Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου κ. **Γεροθέου**

Ἡ κοίμησις τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Χριστουπόλεως κυροῦ Πέτρου, τὴν δευτέρη ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων μέ λύπησε, γιατί ἦταν ἀπό τά ἀγαπητά καὶ σεβαστά μου πρόσωπα.

Ἡ γνωριμία μου μαζί του ἀρχίζει ἀπό τό ἔτος 1987, ὅπου μετατέθηκα ἀπό τὴν Ἱερά Μητρόπολη Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν. Ὑπηρετοῦσε τότε κατ' ἀρχάς στόν Ἱερό Μητροπολιτικό καὶ Καθεδρικό Ναό τῶν Ἀθηνῶν, ὡς Προϊστάμενος καὶ στήν Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς Διευθυντής.

Τόν ξεχώριζα ὡς Ἱερέα εὐλαβῆ, συνετό, διακριτικό, πεπειραμένο, μέ εὐχάριστο καὶ πνευματικό λόγο, ἐλεήμονα, φιλόστοργο, ἔχοντα ἐκκλησιαστικό φρόνημα καὶ λειτουργικό ἦθος. Λειτουργοῦσε ταπεινά, μέ φόβο καὶ ἀγάπη Θεοῦ, μέ εὐλάβεια.

Μετά τὴν κοίμησις τοῦ Ἀρχιμ. Ἀγαθαγγέλου Μιχαηλίδου, τόν ὁποῖον εἶχα Πνευματικό Πατέρα, ὅταν κοιμήθηκε ὁ Γέροντάς μου Μητροπολίτης Καλλίνικος Ποῦλος, ἐπέλεξα τόν τότε Ἀρχιμ. Πέτρο Δακτυλίδη ὡς Πνευματικό μου Πατέρα. Ὅταν τοῦ τό ζήτησα τὴν πρώτη φορά, αἰσθάνθηκε ἀμηχανία, λόγω τῆς μεγάλης του ταπείνωσης. Μέ τιμοῦσε πολύ ὡς ἱεροκήρυκα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ ὡς συγγραφέα καὶ αἰσθανόταν δυσκολία νά εἶναι Πνευματικός μου Πατέρας. Ἦταν εὐγενής καὶ ταπεινός. Στὴν ἐπιμονή μου ὑποχώρησε, ἀλλά πάντα μέ δεχόταν μέ σεβασμό καὶ ταπείνωση.

Ὡφελήθηκα πολύ ἀπό τόν λόγο του, τὴν σεμνότητα, τὴν πολυχρόνια ποιμαντική του διακονία, τὴν πείρα του στά ἐκκλησιαστικά πράγματα, τόν τρόπο ἀντιμετωπίσεως τῶν διαφόρων δυσκολιῶν στήν διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας. Ἦταν στό ἔπακρον διδακτικός, φιλόστοργος, χαρούμενος, ὑπάκουος στοὺς κατὰ καιροὺς προϊσταμένους του καὶ γεμᾶτος ἀγάπη. Μοῦ μιλοῦσε γιά τίς δοκιμασίες πού πέρασε, ἀλλά καταλάβαινα καὶ τὴν ἀμνησικακία του.

Σέ αὐτόν ἐναπέθετα καὶ ἐγώ τίς δυσκολίες τῆς διακονίας μου στήν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν καὶ μετέπειτα τῆς διακονίας τοῦ Ἐπισκοπικοῦ βαθμοῦ, ἀλλά καὶ τά θέματα τῆς προσωπικῆς μου ζωῆς.

Διέκρινα τήν ἀνεξικακία του καί τήν ἀγάπη του. Καί ὅταν τόν ἀδικουῖσαν, ἐκεῖνος τό προσπερνοῦσε μέ τό γέλιο, τό ἀστεῖο, τό χιοῦμορ.

Στό σπίτι ζοῦσε μέ τήν ἀδελφή του Μαρία. Μοῦ ἔλεγε ἐπανειλημμένως ὅτι ἡ Μαρία ἦταν ἄγγελος καί ὄχι ἄνθρωπος. Ἔτσι τήν θεωροῦσε, φύλακα ἄγγελο του, καί γι' αὐτό ὅταν κοιμήθηκε αἰσθάνθηκε μεγάλη δυσκολία καί πολύ πόνο. Τήν θυμόταν μέ δάκρυα καί μονολογοῦσε ὅτι τώρα βρίσκεται μέ τούς ἀγγέλους στόν οὐρανό.

Εἶχε πολλά πνευματικά παιδιά στά ὁποῖα στάλαζε τήν ἀγάπη του, τό μελίχιο τοῦ χαρακτήρα του, τήν ποιμαντική του πείρα, κυρίως ὅμως τό ἐκκλησιαστικό του φρόνημα. Μεταξύ αὐτῶν τῶν πνευματικῶν παιδιῶν συγκαταλέγεται ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θηβῶν καί Λεβαδείας κ. Γεώργιος. Μεταξύ τους ὑπῆρχε ἀμοιβαία ἐν Χριστῷ ἀγάπη. Ὁ μακαριστός Ἱεράρχης ἀγαποῦσε πολύ τόν Μητροπολίτη Θηβῶν Γεώργιο, καυχόταν γι' αὐτόν καί ἡ χαρά του πλημμύρισε τήν καρδιά του ὅταν τόν εἶδε Μητροπολίτη. Ἀλλά καί ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θηβῶν καί Λεβαδείας Γεώργιος ὄχι μόνον τόν σεβόταν, ἀλλά τόν ἀγαποῦσε ὑπερβαλλόντως. Γιά μεγάλο χρονικό διάστημα τόν φιλοξένησε στό Γηροκομεῖο τῆς Λεβαδιᾶς καί τόν περιποιόταν ἀξιοθαύμαστα. Δέν τοῦ ἔλειπαν ποτέ ἀπό κοντά του οἱ γιατροί, οἱ νοσηλευτές καί διάφορα ἄλλα πρόσωπα. Τό προσωπικό ἐνδιαφέρον του γιά τόν Γέροντά του ἦταν καταπληκτικό καί παραδειγματίζε ὄλους.

Ὁ μακαριστός Ἱεράρχης Πέτρος ἔφυγε πλήρης ἡμερῶν καί ἄφησε σέ ὄλους μας ἀγαθή μνήμη καλοῦ Λευίτου, διακριτικοῦ Πνευματικοῦ Πατρός, τιμημένου Ἐπισκόπου. Δέν μπόρεσα νά παρευρεθῶ στήν ἐξόδιο ἀκολουθία του πού ἔγινε στήν ἰδιαίτερη Πατρίδα του, τήν Μύκονο, ἀλλά τήν ἡμέρα ἐκείνη συμμετεῖχα νοερῶς στήν ἀκολουθία, τόν μνημόνευσα στήν θεία Λειτουργία, ἔκλαψα ἀπό συγκίνηση καί εὐχήθηκα στόν Θεό νά τόν συγκαταλέξη μεταξύ τῶν ἀγίων Ἱεραρχῶν.

Ἐμεῖς θά ἐνθυμούμαστε τόν καλοκάγαθο Κληρικό, μέ τό ἐκκλησιαστικό φρόνημα, τήν ἀγάπη του πρὸς πάντες, ἀκόμη καί πρὸς ὅσους τόν ἔβλαψαν, μέ τήν ποικιλότροπη προσφορά του στήν Ἐκκλησία. Τόν εὐγνωμονοῦμε καί δοξάζουμε τόν Θεό γιά τήν ἀνάδειξη τέτοιων Κληρικῶν καί Ἐπισκόπων στήν Ἐκκλησία.

Δεκέμβριος 2012